

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **BULLDOG REKLAMA s.r.o.**, IČO 26157527
se sídlem Přetlucká 3354/12, Praha 10
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 11**
se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. MCP11/24/058476/OV/Sve,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla dle § 156 odst. 1 správního řádu opravena zřejmá nesprávnost v územním souhlasu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovaného ze dne 1. 6. 2011, č. j. MCP11/11/037069/OV/Koš. Žalovaný v něm dle § 96 a § 106 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění do 31. 12. 2011 (dále jen „stavební zákon“), vyjádřil souhlas s umístěním a provedením stavby 1 ks stavby pro reklamu na pozemku č. parc. 1521/22 v kat. území Šeberov. Napadené rozhodnutí pak za tento text doplnilo text „*spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby do 27. 04. 2016*“. Lze dodat, že napadené rozhodnutí bylo pouze poznamenáno do spisu (pročež je dle § 76 odst. 5 správního řízení odvolání proti němu nepřipustné) a žalobce byl o jeho vydání informován sdělením žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. MCP11/24/058578/OV/Sve.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práv, neboť napadené rozhodnutí učinilo ze stavby trvalé stavbu dočasnou s dobou trvání do dne 27. 4. 2016. Výroková část předmětného územního souhlasu totiž před vydáním napadeného rozhodnutí neuváděla omezenou dobu trvání předmětné stavby, tudíž šlo dle žalobce o stavbu trvalou. Předmětná stavba je přitom stále umístěna a žalobce má zájem na tom, aby byla umístěna i nadále. V důsledku vydání napadeného rozhodnutí je pak žalovaný oprávněn nařídít odstranění stavby.
3. Žalobce měl za to, že žalovaný nemohl postupovat dle § 156 odst. 1 správního řádu, poněvadž tento postup lze uplatnit pouze v případě, že tím nebude způsobena újma některé z dotčených osob. V daném případě však žalobci újma vzniká. Žalovaný měl proto postupovat dle § 156 odst. 2 správního řádu. V důsledku nesprávného postupu neměl žalobce žádnou možnost se k napadenému rozhodnutí vyjádřit, byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení a nebyla aplikována příslušná ustanovení o přezkumném řízení.
4. Žalovaný nezohlednil fakt, že žalobce nabytí oprávnění umístit a provést předmětnou stavbu jako trvalou v dobré víře, přičemž žalovaný tato práva nabytá v dobré víře nešetřil; v tomto ohledu je napadené rozhodnutí bez jakéhokoli odůvodnění. Žalobce k tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, dle něhož v situaci, kdy je nezákonnost aktu veřejné moci způsobená čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména procesními vadami či nesprávným výkladem práva, může být důvěra jednotlivce narušena jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Skutečnost, že doba povolení předmětné stavby jako stavby dočasné nebyla v předmětném územním souhlasu uvedena, vznikla nepozorností odborné referentky. Předmětná stavba je svou povahou stavbou dočasnou, což vyplývá z § 31 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění do 30. 6. 2011 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“); maximální doba, po kterou lze na základě vydaného povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, činí 5 let.
6. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce (tehdy pod obchodní firmou *BULLDOG - orientační systémy s.r.o.*) v ohlášení stavby ze dne 10. 5. 2011 uvedl, že předmětná stavba bude instalována po dobu pěti let. Žalobce přiložil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy, ze dne 27. 4. 2011, č. j. MHMP-349498/2011/DOP-O4/SI, v němž se platnost rozhodnutí o povolení stavby pro reklamu umístěné v ochranném pásmu místní komunikace I. třídy omezuje na dobu do 27. 4. 2016.
7. Žalobce s ohledem na výše uvedené musel vědět, že předmětný územní souhlas trpí vadou v podobě nestanovení trvání dočasné stavby. Na tuto skutečnost nikdy neupozornil,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nepožádal o prodloužení doby trvání předmětné stavby a využíval předmětnou stavbu i po uplynutí zákonem stanovené doby trvání. Žalobce tak nemohl být v dobré víře, že byl předmětný územní souhlas vydán na dobu neurčitou, napadené rozhodnutí mu tudíž nemůže způsobit újmu.

Posouzení žaloby soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
9. Soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
10. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 156 odst. 1 správního řádu *jestliže vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opraví usnesením, které se pouze poznamená do spisu.*
12. Podle § 156 odst. 2 správního řádu *vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*
13. Podle § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *silniční správní úřad vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení [v silničním ochranném pásmu] právnické nebo fyzické osobě na základě písemné žádosti na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a v rozhodnutí stanoví podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.*
14. Soud úvodem konstatuje, že předmětný územní souhlas je úkonem podle části čtvrté správního řádu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, Sb. NSS 3931/2019, zejm. body 23 a 33). Pokud tedy trpí vadami, je na místě postup dle § 156 správního řádu. Spornou otázkou je to, zda měl žalovaný postupovat dle odst. 1 citovaného ustanovení, jak tvrdí žalovaný, nebo dle odst. 2 citovaného ustanovení, jak tvrdí žalobce.
15. Soud má za to, že žalovaný postupoval správně, neboť žalobci nemůže být napadeným rozhodnutím způsobena jím tvrzená újma. Žalobce totiž nenabyl právo umístit předmětnou stavbu jakožto stavbu trvalou, poněvadž to vylučuje znění § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Z něj bez dalšího vyplývá, že reklamní zařízení umístěné v silničním ochranném pásmu je vždy stavbou dočasnou, a to maximálně na dobu pěti let. Dikci § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích odpovídá i předmětné rozhodnutí silničního správního úřadu, v němž se platnost rozhodnutí o povolení předmětné stavby omezuje na dobu do 27. 4. 2016.
16. Za podstatné soud dále považuje to, že z § 31 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že silniční správní úřad je v případě existence reklamního zařízení umístěného v silničním ochranném pásmu bez povolení, což zahrnuje i povolení již zaniklé, oprávněn a povinen reklamní zařízení odstranit a zlikvidovat, a to *bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem*. Obdobná úprava je v nyní účinném znění zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

o pozemních komunikacích obsažena v odst. 9 a 10 téhož paragrafu, včetně dodatku o irelevantnosti povolení stavebního úřadu.

17. Předmětný územní souhlas byl vadný, neboť v rozporu s § 106 odst. 1 stavebního zákona neobsahoval u dočasné stavby dobu jejího trvání. Předmětný územní souhlas přitom nemohl z předmětné stavby učinit stavbu trvalou, neboť by to odporovalo výslovnému znění zákona o pozemních komunikacích, a rovněž by to bylo fakticky bezpředmětné, když k odstranění reklamního zařízení může přistoupit silniční správní úřad v důsledku uplynutí doby platnosti jím vydaného povolení. Napadené rozhodnutí opravou předmětného územního souhlasu stanovilo dobu trvání předmětné stavby coby stavby dočasné v souladu s předmětným rozhodnutím silničního správního úřadu, delší doba trvání dočasné stavby nepřicházela v úvahu.
18. Jelikož žalovaný postupoval správně dle § 156 odst. 1 správního řádu, jsou bezpředmětné námitky žalobce, že mu byla upřena možnost se k napadenému rozhodnutí vyjádřit, že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení a že nebyla aplikována příslušná ustanovení o přezkumném řízení, neboť se vážou k aplikaci § 156 odst. 2 správního řádu, jež nebyla na místě.
19. Obava žalobce, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí je žalovaný oprávněn naříditi odstranění stavby, pomíjí § 31 odst. 2 a 6 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce netvrdil ani neprokazoval, že došlo k prodloužení povolení ze strany silničního správního úřadu. Stavba tedy může být odstraněna již nyní (resp. mohla být odstraněna již v minulosti po dni 27. 4. 2016), byť z iniciativy silničního správního orgánu. Podstatné z pohledu soudu je, že k odstranění předmětné stavby může dojít bez ohledu na vydání napadeného rozhodnutí, nikoli který správní orgán je k tomu oprávněn.
20. Závěrem soud podotýká, že jelikož žalobce nenabyl právo umístit předmětnou stavbu jakožto stavbu trvalou, není na místě ani chránit jeho dobrou víru, neboť ta musí být spojena s konkrétním nabytým právem. Odkaz žalobce na nález sp. zn. I. ÚS 17/16 vysvětlující, za jakých okolností je třeba chránit dobrou víru jednotlivce, je tudíž irelevantní; ostatně i tento nález hovoří o ochraně dobré víry *v nabytá práva* konstituovaná akty veřejné moci.

Závěr

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.